

Praha-Žižkov, 1. 12. 2019
P. Jareš

Nebeský filantrop *Jan 3, 16 – 18*

Snad víte, co je filantropie (lidumilnost). Obvykle se tím míní dávání peněz, zboží, času nebo úsilí k podpoře nějakého obecně prospěšného účelu. Například ke zlepšení zdravotní péče, nebo na bydlení pro bezdomovce, atd. Filantrop (lidumil) je člověk, který se filantropií zabývá. Známymi filantropy naší doby jsou třeba Melinda a Bill Gatesovi, zakladatelé fondu Bill and Melinda Gates Foundation.¹ Tato organizace mimo jiné podporuje boj proti nakažlivým chorobám. U nás bychom mezi filantropy mohli zařadit Dagmar a Václava Havlovy, zakladatele Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97², která se orientuje zejména na počiny v oblasti kultury a na pomoc ve zdravotnictví. Nebo také Zdeňka Svěráka, spoluzakladatele Centra Paraple, které pomáhá lidem ochrnutým po poškození míchy.³

V Bibli čteme: „*Když se však ukázala laskavost a lidumilnost našeho Spasitele Boha, spasil nás ...*“ (Tt 3, 4.5a Bible 21, zvýraznění moje) Na místě slova „lidumilnost“ (BKR a ČEP zde mají slovo „láska“) nacházíme v řeckém textu slovo FILANTHRÓPIA, tedy filantropie. Sám Bůh je tedy filantrop. O jeho zásadním filantropickém počinu jsme četli v dnešním textu z Janova evangelia: „*Neboť Bůh tak miloval svět, ...*“ Jak Bůh miloval svět? Miloval ho tak, že dal svého jednorozeného Syna. Lidumilové tohoto světa dávají peníze, čas, úsilí, materiál a potraviny. Bůh zašel ve své lidumilnosti ještě dál – dal svého Syna. Ve slově *dal* je obsaženo to, že se Boží Syn stal člověkem. Je v něm obsaženo i to, že Ježíš za nás lidi položil život. Bůh dal svého Syna k tomu, aby místo nás lidí zemřel, a tak zaplatil za naše viny. Tímto způsobem Bůh ukázal, že je největším lidumilem všech dob. Hodnota tohoto Božího daru se nedá vyčíslit ani miliardami miliard korun nebo dolarů. Má totiž hodnotu věčnou.

Bůh dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Z Božího pohledu je existence většiny lidí zahynutím. Je to život v odloučení od Boha. Existence pomíjivých radostí a potěšení, které trvají jen do smrti. Bůh nám ale ve svém Synu nabízí život věčný. Život věčný znamená znát Boha jako svého Otce. Je to život, který máme ve chvíli, kdy v Ježíše uvěříme. A máme ho až navěky. Ani smrt nás o něj nepřipraví. Tak moc nás lidi Bůh miluje!

1 www.gatesfoundation.org

2 www.vize.cz

3 www.paraple.cz

Bůh neposlal Ježíše do tohoto světa, aby svět soudil. Neposlal Ježíše na svět, aby nás zkritizoval za to, jak všechno děláme špatně. Neposlal ho mezi nás, aby nás potrestal. Poslal Ježíše do světa, aby skrze něho svět zachránil, aby nám pomohl stát se dobrými lidmi. Ježíš samozřejmě také upozorňoval na hříchy lidí. Těžiště jeho poslání však bylo v tom, aby nám z našich vin pomohl vyjít ven.

Církev má v tomto bodě stejné poslání jako její Hlava, kterou je Kristus. Vždyť skrze církev Bůh nadále uskutečňuje záchranu světa. Jasně je, že bez Krista a mimo Krista církev nikoho nezachrání. Jen Ježíš zachraňuje. Církev je však poslána k tomu, aby lidem přibližovala Krista a zprávu o něm. Všim co děláme a říkáme, máme my křesťané být nástrojem záchrany lidí v tomto městě a světě. Bůh nás neposlal k tomu, abychom lidi kritizovali za to, jak dělají věci špatně. Máme však k tomu bohužel silný sklon. O. Chambers poznamenal: „*Průměrný křesťan je jedním z nejkritičtějších lidí.*“⁴ Kritika nás obvykle moc nestojí. Kritizovat se dá z úkrytu a s odstupem. Nemůžeme ale být nástrojem záchrany, když nepokročíme dále než ke správným názorům. Začátkem pokroku by mohlo být, kdybychom ve svém rozebírání nedostatků nevěřících přibrzdili. A pak bychom se mohli více modlit za to, aby je Bůh z jejich hříchů a problémů zachraňoval.

Bůh dal Syna. Na nás je, abychom v Krista věřili. Věřit v Krista znamená, že se na něho naprosto spolehne. Možná jste slyšeli o slavném francouzském provazochodci, který vystupoval pod jménem Charles Blondin. V roce 1859 přešel jako první po laně nad Niagarskými vodopády. Při tomto prvním přechodu bylo lano dlouhé zhruba 335 metrů. Na jedné straně bylo upoutáno zhruba ve výšce 49 metrů, na druhé straně bylo upoutáno zhruba ve výšce 82 metrů. Přechod pak uskutečnil ještě mnohokrát a dělal na laně neuvěřitelné kousky. Například přešel lano na chůdách, se zavázanýma očima, dokonce s kolečkem ... V roce 1860 se jeho vystoupení zúčastnili příslušníci britské královské rodiny. Tehdy přešel po laně s prázdným kolečkem. Pak s kolečkem, ve kterém byly pytle brambor. Pak se prý zeptal vévody z Newcastle: “Věříte, že bych v tom kolečku dokázal převézt i člověka?” Odpověď zněla: “Ano.” “Tak si naskočte!”, řekl Blondýn. Ale vévoda nechtěl. “Je tu někdo další, kdo věří, že to dokážu?” Nakonec do kolečka nastoupila jedna stará žena (Blondinova maminka) a nechala se převézt v kolečku po laně. Tak nějak vypadá opravdová víra v Ježíše Krista.

4 O. Chambers, To nejlepší pro jeho slávu, 17. 6.